Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 18.01.1965, sp. zn. 2 To 501/65, ECLI:CZ:KSPL:1965:2.TO.501.1965.1

Číslo: 63/1965

Právní věta: K rozhodování o podmíněnému propuštění: V řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu nutno hodnotit především stav převýchovy odsouzeného s přihlédnutím k ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 18.01.1965

Spisová značka: 2 To 501/65

Číslo rozhodnutí: 63

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Podmíněné propuštění

Předpisy: 140/1961 Sb. § 61 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 63/1965 sb. rozh.

K rozhodování o podmíněnému propuštění:

V řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu nutno hodnotit především stav převýchovy odsouzeného s přihlédnutím k ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák.

(Rozhodnutí krajského soudu v Plzni z 18. 1. 1965 – 2 To 501/65.)

Usnesením okresního soudu v Sokolově ze dne 14. 12. 1964, sp. zn. Pp 330/64 byla žádost odsouzeného A. o podmíněné propuštění zamítnuta. Krajský soud usnesením stížnost odsouzeného proti rozhodnutí okresního soudu zamítl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením bylo rozhodnuto, že odsouzený A. se podmíněně nepropustí z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 3 měsíců, uloženého mu rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 12. 1964 sp. zn. 1 T 17/64 pro trestné činy loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. c) tr. zák., trestný čin neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák. a trestný čin opilství podle § 201 tr. zák.

Do tohoto usnesení podal odsouzený včas stížnost, ve které poukazoval na to, že trpí kožní chorobou, jejíž vyléčení je ztíženo. Ve výkonu trestu se snažil svými pracovními výkony i svým chováním zasloužit si podmíněné propuštění. V době výkonu trestu si uvědomil svůj nesprávný názor na život i svou lehkovážnost. V budoucnu chce žít řádným životem, tím spíše, že má doma snoubenku, kterou má velmi rád a která je mu i v době výkonu trestu velkou morální oporou.

Okresní soud při rozhodování o tom, zda odsouzený může být podmíněně propuštěn z výkonu trestu, hodnotil především stav jeho převýchovy s přihlédnutím k ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák. Pracovní morálka odsouzeného však nemohla být hodnocena jako příkladná, neboť jeho pracovní výkony vykazovaly značné výkyvy a v plnění úkolů se jevil jako náladový. Pokud jde o chování, vykazuje drobné nedostatky, hlavně pokud jde o udržování pořádku v osobních věcech, za což byl jedenkrát kázeňsky trestán. Kromě toho k jednomu kázeňskému potrestání došlo pro nenastoupení do práce. Vzhledem k charakterovým nedostatkům, které se u odsouzeného projevovaly již před výkonem trestu, a s přihlédnutím k velké závažnosti spáchaných trestných činů, měl okresní soud za to, že u odsouzeného není splněn předpoklad, že lze u něho očekávat, že do budoucna povede řádný život pracujícího člověka.

Odvolací soud doplnil řízení ještě podrobnějšími zprávami z příslušných ÚNZ-MV. Z těchto zpráv bylo zjištěno, že odsouzený v některých obdobích pracoval skutečně dobře. Bylo tomu tak zpravidla po pohovorech, které s ním byly prováděny pracovníky útvaru. Velký vliv měla na něho jeho snoubenka, po jejíž návštěvách rovněž měl odsouzený lepší pracovní morálku. Vcelku bylo možno o odsouzeném říci, že dokázal dobře plnit své pracovní povinnosti hlavně, pokud měl nad sebou stálý dozor a byl usměrňován k plnění těchto povinností. Proto také byl hodnocen jako člověk se slabší pracovní morálkou, a to v důsledku svého povahového založení, nikoli následkem své kožní choroby, nebo nepřiměřeného zařazení vzhledem ke zdravotnímu stavu. Z posudků je zřejmé, že i vedení závodu mělo k pracovní morálce odsouzeného připomínky. Pokud jde o zdravotní stav, trpí odsouzený kožní chorobou, jejíž léčení je však na úspěšné cestě, ovšem vyléčení bude vyžadovat

léčení. Dosud bylo využito po léčebné stránce všeho, co může k vyléčení odsouzeného přispět. Závažné však je, že po zasedání senátu pro podmíněné propuštění byl odsouzený dvakrát kázeňsky potrestán, a to za nedodržování stanovených předpisů na ošetřovně, když přes napomínání kouřil v ložnici, dále byl potrestán dvaceti dny izolace za nedovolené odesílání dopisů prostřednictvím civilních zaměstnanců na pracovišti. Pokud jde o předchozí život odsouzeného, nelze přehlédnout, že trestná činnost, které se dopustil spolu s další osobou, byla velmi zavrženíhodná, hlavně pokud šlo o trestný čin loupeže. Chování odsouzeného již v době dospívání působilo rodině značné starosti, takže nad ním byl nařízen soudní dohled, kterým byl pověřen orgán péče o mládež. Odsouzený se již v dětství dopouštěl celé řady závažných činů, přičemž pouze okolnost, že tehdy nedosáhl ještě 15 roků bránila trestnímu postihu. Odsouzený, vystřídal také několik pracovišť, avšak všude jeho pracovní morálka byla hodnocena jako slabá. Pracoval uspokojivě pouze pod dozorem. Nelze také přehlédnout, že na odsouzeného neměl vliv ani podmíněný trest odnětí svobody, který mu byl uložen v roce 1963 se zkušební lhůtou tří roků a že ve zkušební době se dopustil další, ještě závažnější trestné činnosti.

Za všech výše uvedených skutečností je zřejmé, že proces převýchovy u odsouzeného je velmi ztížen jednak nedobrými vlastnostmi, které se u něho škodlivě projevovaly již jako u nezletilého a nakonec vrcholily v trestnou činnost, jednak tím, že jde o značně narušeného mladého člověka, který i ve výkonu trestu, jak vyplývá za správy náčelníka, stále nechává na sebe značně působit jinými, hlavně mladými neukázněnými odsouzenými, což se nepříznivě pak projevuje v jeho celkovém chování i pracovní morálce.

Po bedlivém zvážení dospěl i odvolací soud k závěru, že odsouzený zatím nesplňuje podmínky ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák., a že bude nutno ještě po delší dobu ve výkonu trestu na něho

převýchovně působit.

U odsouzeného bude především zapotřebí, aby se ve výkonu skutečně oprostil ode všech závad, které dosud u něho výkon trestu narušovaly, aby v budoucnu skutečně dokázal žít spořádaným životem pracujícího člověka a vystříhal se jakéhokoli závadného jednání. O to vše by se odsouzený měl snažit tím spíše, že, jak je zřejmé, záleží mu na rodičích i na snoubence, kteří všichni mu morálně pomáhají k tomu, aby se napravil. Musí uvážit, že kdyby z výkonu trestu měl vyjít s těmi vadami a kazy, které vedly k jeho trestné činnosti, že ani v životě na svobodě by neměl dostatek vůle k tomu, aby dovedl účinně odolat různým nástrahám, které by jej opět mohly vést ke konfliktu se zákonem a podstatně narušit i běh jeho osobního života.

Poněvadž v rozhodnutí soudu prvého stupně nebylo shledáno závad ani porušení zákona, byla stížnost odsouzeného zamítnuta.